

vaného uvážiti toto: Byť i honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. z roku 1914 definoval v §u 2. vykonávání honebního práva jako výlučné právo lovná zvířata, v honebním revíru majitelů vlastní honitby nebo nájemců honitby v tomto zákoně vyznačených se vyskytující, hájiti, stíhati, zabíjeti a t. d. .... sobě přivlastňovati; divoká kánata (varochy velké) a divoké holuby mezi lovnými zvířaty však neuvádí, přece již z toho, že zákon činí v §u 64 právo cizí osoby, taková zvířata si přivlastňovati, závislým na písemném povolení pána honitby, vysvítá, že ani ohledně těchto zvířat neuvolnil výhradné právo okupační majitele honitby ve prospěch osob cizích. Dle toho dopouštějí se tyto osoby neoprávněným přivlastněním si takového zvířete v cizí honitbě krádeže. V případě, o němž jde, bude proto nutno zjistiti, zdali úmysl H-ův se vztahoval pouze na skolení uvedených dravých ptáků — což by trestným nebylo — či též na přivlastnění si jich, což ovšem by zakládalo skutkovou podstatu přestupku, pro nějž naň bylo žalováno.

### Čís. 1526.

**I vojenské telegrafy (telefony) požívají zákonné ochrany. Lhostejno, že jest již po cvičení, jen když jest vedení určeno a způsobilé k používání.**

**Předmětem ochrany podle §§ů 89 a 318 tr. zák. nejsou součástky telegrafu nebo telefonu jako takové, nýbrž zařízení jako celek.**

(Rozh. ze dne 1. března 1924, Kr I 336/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 24. března 1923, jímž byli obžalovaní Josef K. a Bedřich Č. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ů 171, 175 I b) tr. zák., Bedřich Č. též podle §u 173 tr. zák.

### Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek soudu první stolice toliko z důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jež shledává v tom, že nalézací soud, sprostiv obžalované dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ů 171, 175, I b) tr. zák., ohledně obžalovaného Bedřicha Č-a též podle §u 173 tr. zák., neshledal ve skutku obžalovaných ani přestupku proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 318 tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Nelze sice úplně souhlasiti s nalézacím soudem, pokud odůvodňuje napadený výrok tvrzením, že náležitost vojenských telefonních vedení k předmětům uvedeným v §u 89 tr. zák., stává se v projednávaném případě pochybnou proto, že není zjištěno, že jednáním obžalovaných nastalo porušení těchto vedení, v té době ještě určených k používání k účelům vojenské správy a trvání manevrů, ježto zodpovídání se obžalovaných,

že v době přistižení bylo již po ukončení manevrů, nebylo vyvráceno. Názoru tomu lze jen přisvědčiti, pokud soud tím alespoň zahaleně uznává, že i telefonní vedení, vojskem zřízené, dlužno pokládati za státní telegraf ve smyslu §u 89 tr. zák. Mimochodem budiž proto jen podotknuto, že názor ten, budovaný dosavadní judikaturou (čís. 3597 sb. Manzovy) na §u 1 nař. býv. min. pro obchod ze dne 7. října 1887, čís. 110 ř. zák., na §§ech 2 a 32 telegr. řádu ze dne 18. listopadu 1905, čís. 64 ř. zák. a na uvážení, že vedení taková jsou zřízena státními orgány, slouží zájmům státu a jsou jeho majetkem, takže porušením jejich může nastati totéž nebezpečí, jež bylo příčinou ochrany státního telegrafu ustanovením §u 89 tr. zák., nyní došel přesného výrazu v zákoně o telegrafech ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n., jenž vyslovuje v §u 1, že jest výhradním právem státu zřizovati, udržovati a provozovati telegrafy, v §u 2, že telegrafem ve smyslu tohoto zákona míní se i telefon, a upravuje v §u 8 zřizování, udržování a provozování telegrafů (telefonů), potřebných pro výcvik vojska vojenskou správou. Mylným však jest názor nalézacího soudu, že dlužno omeziti ochranu §§ů 89 a 318 tr. zák. pro dotyčná telefonní vedení na dobu trvání manevrů, při čemž zastává patrně mínění, že lze mluvit o ukončení manevrů již tehdy, když střelba přestala, t. j. po zastavení bojů obou stran. Jest na snadě, že vojenská správa i po »manevrech«, t. j. po zastavení bojů obou stran, může používati telefonních vedení vojenských, na př. k zaslání rozkazů, týkajících se instradace vojska, soustředění vojska na určitém místě a pod. Ani § 89 tr. zák. ani § 318 tr. zák. nepředpokládá, aby státního telegrafu (telefonu) bylo v době činu skutečně používáno k zaslání zpráv. Stačí úplně, když v rozhodném okamžiku bylo vedení určeno a způsobilé k používání. Nesejde proto na tom, zda bylo již po manevrech čili nic, nýbrž jen na tom, zda byla telefonní vedení určena a způsobilá k používání. Tato způsobilost jest podstatnou náležitostí skutkové podstaty §u 89 tr. zák., pokud se týče §u 318 tr. zák., neboť zvláštní ustanovení §u 89 tr. zák. má svůj základ jednak ve zvláštní důležitosti telegrafu (telefonu) jakožto komunikačního prostředku, v dnešních dobách nezbytně nutného, sloužícího veřejným účelům a všeobecnosti, jednak v úvaze, že jakékoliv omezování, pokud se týče rušení řádného používání tohoto zařízení chová v sobě, aspoň in abstracto, ohrožení důležitých právních statků. Aby se však mohlo mluvit o takovém nebezpečí a tudíž o zlomyslném (svévolném) poškození státního telegrafu (telefonu), vyžaduje se, by tu bylo zařízení, které, jsouc určeno k telegrafnímu (telefonnímu) provozu, poskytuje též aspoň a b s t r a k t n í m o ž n o s t používání k tomuto účelu.

S tohoto právního hlediska nelze přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že telefonní drát, jenž v projednávaném případě byl předmětem činnosti obžalovaných, byl součástí telefonního vedení, které by bylo lze podřaditi pod ustanovení §§ů 89 a 318 tr. zák. Ježto jde toliko o hmotněprávní důvod zmatečnosti, nutno podle §u 288 čís. 3 tr. ř. při přezkoumávání správnosti rozsudku v tomto směru vycházeti ze skutkového stavu, zjištěného napadeným rozsudkem. Nalézací soud vzal za základ svého skutkového zjištění zodpovídání se obžalovaných, které

nejen nebylo vyvráceno výsledky průvodního řízení, nýbrž jest naopak potvrzeno celou řadou důkazů. Obžalovaný Josef K. udal, že to bylo o 12. hodině polední v den, kdy manévry byly již u konce, ježto o 9. hodině dopoledne střelba již přestala, a že se domníval, že onen kus drátu byl tam zapomenut, poněvadž byl na obou koncích již beze spojení; drát vedl přes ovocné stromy v aleji, kterou měl spachtovánu; poněvadž jedna část visela dolů na silnici, stávalo se, že povozy se do něho zaplétaly a že pak mu tím bylo sráženo ovoce; proto drát přetloukl, svinul a uložil na zem, chtěje jej pak odevzdati na obecním úřadě. Tomuto hájení se obžalovaného nalézací soud uvěřil, uváděje, že jest potvrzeno nejen obsahem četnického oznámení, nýbrž i svědky Josefem D-em a Josefem C-em, kteří seznali, že mohou určitě potvrditi, že tehdy bylo již po manévrech, že telefonního drátu nebylo již nikde viděti, než na oné části aleje, kde jej snímal, že to byl dle všeho kus drátu zapomenutého. Také zodpovídání se obžalovaného Bedřicha Č-a, že onen drát byl již přefat a svinován na vedlejším poli a že proto, chtěje překážku přes cestu odstraniti, svinul jej dále, pokud vedl přes cestu, a nechal jej ležeti na poli, má nalézací soud patrně za prokázáno prohlásiv, že vyličení jeho, proč a za jakých okolností drát navinul, jest osvědčeno nejen obsahem četnického oznámení, nýbrž i výpovědí svědka Miroslava Č-a. Z uvedeného skutkového zjištění napadeného rozsudku jde na jevo, že drát, o nějž jde, v době jednání obžalovaných nebyl již součástí vojenského telefonního vedení, o sobě způsobilého, sloužiti jako komunikační prostředek. Ježto podle toho, co shora bylo doličeno, předmětem zvýšené ochrany §§ 89 a 318 tr. zák. nejsou součástky telegrafu nebo telefonu jako takové, nýbrž zařízení jako celek vzhledem na možnou poruchu provozu a z toho hrozící těžké následky, které poškozením jednotlivých součástí mohou nastati, nelze považovati objektivní skutkovou podstatu přestupku §u 318 tr. zák. za splněnu. Zmateční stížnost státního zastupitelství jest proto neodůvodněna a bylo ji zavrhnouti.

Čís. 1527.

**Pokud ručí obecní starosta za úraz pádem s mostu, neopatřené zábradlí (§ 335 tr. zák.).**

(Rozh. ze dne 1. března 1924, Kr I 807/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona takto právem:

Rozsudkem okresního soudu v Trhových Svinech ze dne 9. července 1923 a potvrzujícím jej rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. srpna 1923 porušen byl zákon v ustanovení §u 335 tr. zák. Rozsudky ty se zrušují a okresnímu soudu v Trhových Svinech se ukládá, by, šetře zásady §u 293 tr. ř., ve věci znovu rozhodl.